

Mijn Torenvalk

Erik de Waard

Een vogel in het voorbijgaan opmerken en een korte tijd gadeslaan is een ervaring die veel vogelaars kennen. Als het meezit nog even een foto en dat is het dan. Op naar de volgende waarneming. Af en toe laat een vogel zich op een bijzondere manier ontmoeten. Ik wil jullie graag meenemen naar 'mijn' Torenvalk.

Op 2 oktober jl. reed ik door het Duivense Broek. Het stormde. Ik stond stil om met mijn verrekijker een weiland af te turen totdat ik vanuit mijn ooghoek zag hoe een Torenvalk tegen de wind in bijna op mijn motorkap landde. Mijn interesse was gewekt. Ik heb de auto aan de kant gezet en de valk (een volwassen vrouwtje) ging dichtbij op een tak zitten. Snel een aantal foto's gemaakt.

foto Erik de Waard

De ontmoeting in de storm was het begin van een bijna dagelijks contact. Haar jachtterrein strekte zich uit over een gebied van 500 bij 300 m., schat ik. De akkers werden stukje voor stukje vanuit de lucht afgespeurd op muizensporen. Zou het lukken om haar van dichtbij te fotograferen met prooi? Het was een lang gekoesterde wens van mij. Ik kon de opwinding en mijn geluk niet op toen zij met een gevangen muis op een paaltje ging zitten. Voorzichtig maar met versnelde tred liep ik in haar richting. En . . . ze liet me toe tot op 10 m. Ik kon gedurende 10 minuten genieten van haar poging de muis met huid en haar zorgvuldig naar binnen te werken. Dat smaakte naar meer. Enkele dagen later werd zelfs een kikker gegrepen.

foto's Erik de Waard

Dat laatste had ik nog niet eerder meegemaakt. De Torenvalk had een voorliefde voor een rij paaltjes langs een sloot en regelmatig dook ze naar beneden om daar zeer behendig een regenworm te vangen en te verorberen. De vertrouwdheid tussen valk en fotograaf werd dermate groot dat ze me liet naderen tot op enkele meters waardoor ik naar hartelust kopportretten kon maken met verschillende achtergronden. Een fotograaf is nu eenmaal niet tevreden met de eerste de beste foto.

foto Erik de Waard

Op een gegeven moment merkte ik dat haar jachtterrein kleiner werd. De paaltjes met sloot werden verruild voor een stuk grasland aan de andere kant van de weg. En het viel mij op dat ik haar niet meer biddend waarnam. Het was gedaan met muizen en kikkers vangen. Zittend op een paaltje of op de grond zocht zij naar wormen. Ze zag er een beetje zielig uit. Haar veren stonden wat bol wat duidde op een soort van verkoudheid/griep. Om aan te sterken zijn wormen als voedsel ontoereikend. Dagenlang bleef ze op dezelfde plek wormen eten en liet me tot op een paar meter komen.

Wanneer ik kwam aanrijden zat ze op een paaltje of ze kwam binnen enkele minuten aanvliegen. Terwijl ik haar niet gevoerd heb (ik durf nog geen dooie muis vast te pakken).

Op 27 oktober kreeg ik bericht van Michel Geven met wie ik menig uurtje heb doorgebracht bij dit valkje, dat haar resten op een paaltje lagen en hij een Buizerd krijsend zag opvliegen.

Het was ook te mooi om waar te wezen, zo'n tamme valk. We droomden al over foto's in de winter, met sneeuw en rijp. Ze was een te gemakkelijke prooi. Ik zal de herinnering bewaren. Want ik maak niet vaak mee dat een vogel zo weinig op haar hoede is als deze Valk.

*foto boven: Erik de Waard
foto onder: Michel Geven*